

Man var blandt andet uenig om, hvorvidt man skulde have det frie Skøn, saadan som et betydeligt Flertal i Folketinget holdt paa, idet man mente, at Livet i det hele var saa mangfoldigt, at det var ganske umuligt ved faste Takster at træffe det rette. I nogle Tilfælde vilde Understøttelsen blive for lille, i andre Tilfælde maaske lovlig høj, men det første vilde vel hyppigst blive Tilfældet, og det tror jeg ogsaa, Erfaringen har vist. I Landstinget blev derimod ikke alene Højre, men ogsaa Radikale og Socialdemokrater enige om, at det vilde være heldigst at indføre faste Takster, og under Fællesudvalgets Forhandlinger bøjede Folketinget sig paa dette Punkt og gik ind paa at gøre et Forsøg med de faste Takster. Det har imidlertid vist sig efter de Oplysninger, der er fremkommet fra den højtærede Indenrigsminister ved Forelæggelsen af det nu behandlede Lovforslag, at ikke nær saa mange Børn er kommet ind under Loven, som man i sin Tid tænkte sig. Det hænger noget sammen med, at Beløbene har været for smaa. En hel Del Enker har ikke set sig i Stand til at underholde deres Børn med det Bidrag, som de kunde faa efter Lovens faste Takster, og de er derfor blevet ved Hjelpekasserne eller ved Fattigvæsenet, maaaske mest det sidste. Det er jo i alt Fald beklageligt, at ikke saa mange, som man havde tænkt sig, er kommet ind under Loven. Men det vil jo ændres, naar dette Lovforslag gennemføres, og jeg er overbevist om, at ogsaa nu kan man fra samtlige Partiers Side blive enig om, at er der noget Sted, hvor man bør hjælpe i denne Dyrtd, er det netop overfor de fattige Enker, der sidder og skal opdrage deres Børn. Jeg skal derfor kun ganske kort udtale, at man fra vort Partis Side, som sagt, vil være med til en hurtig Fremme af dette Lovforslag.

Jessen: Jeg skal paa mit Partis Vegne ligeledes anbefale dette lille Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling her i Tinget. Det er jo saa fuldstændigt rigtigt, hvad der er blevet sagt, at Loven om Enkers Børn ikke har opfyldt de Forventninger, man egentlig nærede til den, idet adskillige Enker maatte forblive under Fattigvæsenet, da Loven traadte i Kraft, og senere er adskillige Enker, som kunde være kommet ind under Loven, ikke kommet der, fordi de ikke har kunnet klare sig med den Understøttelse, der blev ydet dem. Jeg har i min Virksomhed i Københavns Kommune haft rig Lejlighed til at se mange Eksempler derpaa. Det har

gjort mig ondt, fordi jeg havde nogen Forventning om, da Loven blev vedtaget, at Enkerne herefter skulde kunne faa Hjælp af det offentlige uden at behøve at være under Fattigvæsenet. Selv om vi kunde have andre og mere vidtgaaende Ønsker, naar man skulde til en Ændring af denne Lov, vil vi for vort Vedkommende dog ikke fremsætte nye Ønsker ved denne Lejlighed. Vi giver Forslaget vor Tilslutning, og vi haaber, at det maa gaa glat saavel gennem dette Ting som gennem det andet Ting.

Ivar Berendsen: Lovforslaget om Understøttelse af Børn af Enker kom i Samlingen 1913 saa sent til Folketinget fra Landstinget, og i Folketinget betragtede man det som saa vigtigt, at Loven gennemførtes, at man her var yderst forsigtig med at stille Krav om Ændringer og senere med at fastholde Ændringsforslag, der kunde befrygtes at udsætte Lovforslaget for Stranding. Ikke desto mindre blev Fællesudvalg nødvendigt.

For Folketingets Vedkommende var der ikke nogen Bestemmelse i Loven, saaledes som den forelaa i Landstingets Affattelse, der forekom os saa skæmmende for hele Lovens Aand som den, at en Enke end ikke maatte modtage en enkelt Hjælp af Hjelpekassen uden at blive kastet ud af Enkeloven og over paa Fattigvæsenet. Det lykkedes alligevel ikke i Fællesudvalget at faa denne Regel modificeret i nogen væsentlig Grad. Jeg erkender for mit Vedkommende, at jeg bestod en haard Dyst med mig selv, inden jeg anbefalede alligevel at tage Loven, efter at jeg i Fællesudvalget baade med gode og med mindre gode Ord havde taget en kraftig Dyst med Landstingsflertallets Opfattelse desangaaende.

Det gik, som det fra Folketingets Side var blevet forudsagt, og som den højtærede Indenrigsminister forklarede ved Forelæggelsen af denne midlertidige Lov, at Bestemmelsen allerede under normale Forhold viste sig at have meget beklagelige Konsekvenser med Hensyn til hele Formaalet for Loven, og hvor meget mere maatte det saa ikke blive Tilfældet, naar Krigsforholdene, Indkaldelserne og Næringsmidlernes Fordyrelse vendte op og ned paa hele det økonomiske Grundlag, hvilket i særlig Grad maatte virke paa de svagest stillede i Samfundet. Det er mig derfor en ganske særlig Glæde, at den højtærede Indenrigsminister er slaaet ned netop paa dette Punkt i Forsørgelseslov-